

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 26Sa/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6019200068
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Datlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6019200068.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Datlovou v právnej veci žalobcu: Q. P., nar. XX. N. XXXX, bytom Y. XXXX/XX, XXX XX D. XXXX/XX, proti žalovanému Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 - 10, 813 63 Bratislava o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo 16. novembra 2018 takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .
Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. O žiadosti žalobcu z 20. júna 2006 o priznanie starobného dôchodku od 7. júna 2005 rozhodla Sociálna poisťovňa ústredie (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X z 25. mája 2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie č. 1“) tak, že žalobcovi podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a podľa § 259 ods. 1, § 261 ods. 1, § 82 a § 293az ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) priznala od 7. júna 2005 starobný dôchodok vo výške 5 158,- Sk mesačne, ktorý na základe jednotlivých, vo výroku rozhodnutia citovaných valorizačných úprav postupne zvýšila až na sumu 247,40 EUR mesačne od 1. januára 2011.

2. Po citovaní zákonných ustanovení § 259 ods. 1, § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a § 21 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnom zabezpečení prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že žalobca je od 1. septembra 1999 poberateľom výsluhového príspevku, 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 2 -

ktorý mu bol priznaný podľa § 210 a § 211 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru vojenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“), ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“). Pre účely jeho priznania a určenia jeho výšky bola žalobcovi započítaná doba výkonu základnej vojenskej služby od 2. augusta 1967 do 30. júla 1969 a doba služobného pomeru príslušníka Policajného zboru od 1. decembra 1975 do 31. augusta 1999, t. j. spolu 25 rokov a 279 dní v I. kategórii funkcií.

3. Vzhľadom na získanie doby služby v I. kategórii funkcií v rozsahu minimálne 25 rokov a aspoň 25 rokov obdobia dôchodkového poistenia vrátane doby služby splnil žalobca podmienku nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnom zabezpečení dovŕšením fyzického veku XX rokov, t. j. dňom XX. N. XXXX, pretože podľa § 14 ods. 4 zákona o sociálnom zabezpečení sa ako zamestnanie v I. kategórii funkcií (§ 14 ods. 2 písm. b) až h)) hodnotí doba služby v I. kategórii funkcií za dobu pred 1. januárom 2000, ak poistencovi nevznikol nárok na starobný dôchodok podľa V. časti zákona o sociálnom zabezpečení. Ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku (XX. N. XXXX) žalobca

získal 14 600 dní doby zamestnania, ktorá je podľa § 255 ods. 1 zákona o sociálnom poistení dobou dôchodkového poistenia, ktorej špecifikácia bola obsiahnutá v osobnom liste dôchodkového poistenia, ktorý tvoril prílohu prvostupňového rozhodnutia, t. j. 40 rokov a 0 dní dôchodkového poistenia. Po vzniku nároku na starobný dôchodok bol nepretržite zamestnaný až do 6. júla 2005.

4. Keďže žalobca splnil podmienky nároku na starobný dôchodok pred 1. januárom 2004, po vzniku nároku naň bol nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003 a starobný dôchodok nepoberal, bola jeho suma určená podľa § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, teda postupom podľa zákona o sociálnom zabezpečení aj postupom podľa zákona o sociálnom poistení za účelom jeho priznania vo vyššej z takto zistených súm starobného dôchodku.

5. Zároveň prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že žalobcovi vznikol dovŕšením dôchodkového veku nárok na výplatu starobného dôchodku zo všeobecného systému dôchodkového poistenia v súbehu s nárokom na výplatu výsluhovej dávky z osobitného systému dôchodkového zabezpečenia/poistenia dôchodku, t. j. nárok na dve dávky pokrývajúce tú istú sociálnu udalosť, ktorou je prežitie zákonom stanoveného dôchodkového veku, a preto pri určení sumy starobného dôchodku aplikoval čl. 33 ods. 2 Dohovoru o starobných, invalidných a pozostalostných dávkach (č. 128) (ďalej len „Dohovor“) s poukazom na čl. 7 ods. 5 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že Dohovor má charakter medzinárodnej zmluvy majúcej prednosť pred zákonmi o sociálnom poistení/zabezpečení, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 3 -

starobný dôchodok, a preto je ním viazaný (pri absencii zákonnej úpravy, akým spôsobom zabezpečiť od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení/poistení poskytnutie starobného dôchodku len za tie doby dôchodkového poistenia/zabezpečenia, ktoré sa neprekrývajú s dobou služby, za ktorú už bol poskytnutý výsluhový príspevok, považovaný za výsluhový dôchodok).

6. Pri výpočte sumy starobného dôchodku žalobcu postupom podľa zákona o sociálnom poistení vychádzal prvostupňový orgán verejnej správy z § 66 ods. 1 a určil ho ako súčin priemerného osobného mzdového bodu žalobcu, obdobia jeho dôchodkového poistenia, vrátane doby služby W. W. získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. V rozhodujúcom období kalendárnych rokov 1994 až 2002 určenom podľa § 63 ods. 7 žalobca nezískal aspoň 10 kalendárnych rokov, za ktoré možno určiť osobné mzdové body, a preto rozhodujúce obdobie pre zistenie priemerného osobného mzdového bodu rozšíril postupne pred 1. január 1994 tak, aby v ňom bolo 10 kalendárnych rokov, za ktoré možno určiť osobné mzdové body, t. j. na roky 1992 až 2002. Z takto určeného rozhodujúceho obdobia zistil prvostupňový orgán verejnej správy priemerný osobný mzdový bod žalobcu hodnotou 1,5107 (po jeho úprave podľa § 63 ods. 3 písm. b)) a vychádzal z aktuálnej dôchodkovej hodnoty platnej v čase vzniku nároku na výplatu dôchodkovej dávky, t. j. k 7. júnu 2005 vo výške 195,31 Sk. Sumu starobného dôchodku žalobcu (vrátane doby služby) do vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. do XX. N. XXXX určil vo výške 11 803,- Sk mesačne (1,5107 x 40,00 rokov dôchodkového poistenia vrátane doby služby x aktuálna dôchodková hodnota 195,31). Za obdobie dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, ktoré žalobca získal po vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. od XX. N. XXXX do 6. júna 2005, jeho starobný dôchodok zvýšil o sumu 182,12657 Sk, ktorá bola určená ako súčin súčtu osobných mzdových bodov získaných žalobcom v uvedenom období a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 195,31 Sk a pripočítal ďalšie zvýšenie o 0,5 % za každých 30 dní dôchodkového poistenia získaných po vzniku nároku na starobný dôchodok bez jeho poberania, t. j. o 8,5 % zo sumy 11 986,- Sk (11 803,- Sk + 182,12657 Sk) za 523 dní dôchodkového poistenia, čo činilo sumu 1 018,81000 Sk. Uvedeným postupom bola „teoretická suma“ starobného dôchodku žalobcu podľa zákona o sociálnom poistení určená sumou 13 003,93657 Sk mesačne, t. j. súčtom súm 11 803,- Sk, 182,12657 Sk a 1 018,81000 Sk. Takto určenú sumu starobného dôchodku žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy krátil podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o sumu starobného dôchodku, zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým bola doba jeho služby zhodnotená na účely priznania výsluhového príspevku za celé roky. Určil ju ako časť „teoretickej sumy“ starobného dôchodku (13 003,93657 Sk mesačne), ktorá zodpovedá pomeru obdobia dôchodkového poistenia, ktorým bola doba služby príslušníka Policajného zboru zhodnotená pre priznanie výsluhového príspevku za celé roky (7 846,38325819 Sk mesačne) k úhrnu dôchodkového poistenia získaného počas služobného pomeru i v civilnom zamestnaní. Bola určená ako súčin „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu vo výške 13 003,93657 Sk mesačne a koeficientu 0,60338523, určeného ako podiel obdobia 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 4 -

dôchodkového poistenia získaného výkonom služby príslušníka Policajného zboru a zhodnoteného pre určenie sumy výsluhového príspevku v rozsahu 25 rokov a úhrnu obdobia dôchodkového poistenia

žalobcu vrátane doby jeho služby, ktoré bolo zhodnotené pre účely určenia „teoretickej“ sumy starobného dôchodku z celého obdobia jeho dôchodkového poistenia, t. j. 41,4329 rokov. Rozdiel uvedených súm predstavoval určenú sumu starobného dôchodku žalobcu vo výške 5 158,- Sk mesačne, ktorá bola následne valorizovaná podľa § 82 zákona o sociálnom poistení na priznaných 247,40 EUR mesačne od 1. januára 2011.

7. Sumu starobného dôchodku žalobcu podľa zákona o sociálnom zabezpečení určil prvostupňový orgán verejnej správy z priemerného mesačného zárobku žalobcu vo výške 4 067,- Sk, ktorý bol upravený podľa § 12 ods. 6 cit. zákona. Vychádzal pritom z neobmedzeného priemerného mesačného zárobku vo výške 17 032,- Sk mesačne, ktorý bol zistený v najvyššej výške, t. j. vo výške 17 032,- Sk jeho porovnaním z rozhodujúceho obdobia určeného podľa § 12 ods. 3, písm. a), b) aj c) zákona o sociálnom zabezpečení. Započítal dobu jeho zamestnania v rozsahu 40 rokov s tým, že pre výšku dôchodku bolo rozhodujúcich 36 rokov, z toho v III. pracovnej kategórii 11 rokov a v I. pracovnej kategórii (kategórii funkcií) 25 rokov, pretože na dobu zamestnania pred 18. rokom veku sa neprihliada. „Teoretický“ starobný dôchodok určil prvostupňový orgán verejnej správy ako 92 % priemerného mesačného zárobku žalobcu, t. j. vo výške 3 741,6400 Sk mesačne do vzniku nároku na starobný dôchodok a v súlade s § 23 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení jeho starobný dôchodok zvýšil za obdobie od XX. N. XXXX do 6. júna 2005, t. j. za 450 dní (5 x 90 dní) dôchodkového poistenia, čo činilo 7,5 % jeho priemerného mesačného zárobku, t. j. 305,02500 Sk mesačne. Uvedeným postupom dospel k sume starobného dôchodku žalobcu k XX. N. XXXX vo výške 4 046,66500 Sk, ku ktorej bolo pripočítané ďalšie zvýšenie podľa zákona č. 306/2002 Z.z. v znení zákona č. 639/2002 Z.z. o 112,1 %, t. j. o 4 536,31147 Sk mesačne a o pevnú sumu 636,02353 Sk mesačne na celkovú maximálne možnú sumu 9 219,- Sk mesačne. Uvedená suma starobného dôchodku žalobcu k 7. júnu 2005 bola určená s prihliadnutím na dobu výkonu jeho služby. Aj takto určenú „teoretickú“ sumu starobného dôchodku žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy krátil vyššie uvedeným postupom a dospel k sume starobného dôchodku žalobcu určenej podľa zákona o sociálnom zabezpečení vo výške 3 029 Sk mesačne, ktorá predstavovala rozdiel „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej jeho zamestnaniu, vrátane doby služby (9 219,- Sk mesačne) a sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej obdobiu dôchodkového poistenia, ktoré bolo zhodnotené na určenie sumy výsluhového príspevku (6 190,08989823 Sk mesačne). Sumu starobného dôchodku žalobcu vo výške 6 190,08989823 Sk mesačne zodpovedajúcu dobe služby zhodnotenej na určenie sumy výsluhového príspevku za celé roky určil prvostupňový orgán verejnej správy ako súčin „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu podľa zákona o sociálnom zabezpečení vo výške 9 219,- Sk mesačne a koeficientu 0,67144917 určeného ako podiel obdobia dôchodkového poistenia žalobcu, ktoré zodpovedalo dobe jeho služby zhodnotenej na určenie $2 \frac{6}{2} \frac{2}{2} \frac{0}{1} \frac{9}{5}$ -

sumy výsluhového príspevku v rozsahu 25 rokov a úhrnu zamestnania žalobcu vrátane doby služby, ktoré bolo zhodnotené na sumu starobného dôchodku v rozsahu 37,2329 rokov.

8. Uvedeným postupom dospel prvostupňový orgán verejnej správy k zisteniu, že suma starobného dôchodku žalobcu určená k 7. júnu 2005 postupom podľa zákona o sociálnom poistení (5 158,- Sk mesačne) prevýšila sumu starobného dôchodku žalobcu určenú k uvedenému dňu postupom podľa zákona o sociálnom zabezpečení (3 029,- Sk mesačne).

9. V súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v jeho Rozsudku 9 So/57/2016 z 28. februára 2018 vykonal prvostupňový orgán verejnej správy k 1. augustu 2006 prepočet starobného dôchodku žalobcu určeného podľa zákona o sociálnom zabezpečení podľa § 293k zákona o sociálnom poistení. Z neobmedzeného priemerného mesačného zárobku žalobcu zisteného podľa § 12 ods. 6 zákona o sociálnom zabezpečení vo výške 17 032,- Sk započítal sumu 2 500,- Sk v plnej výške, zo sumy nad 2 500,- Sk do 6 000,- Sk započítal 1/3 a zo sumy nad 6 000,- Sk 1/10, čím dospel k priemernému mesačnému zárobku žalobcu vo výške 4 770,- Sk mesačne. Rovnakým postupom výpočtu sumy starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom zabezpečení, ktorý bol uvedený v bode 7) tohto rozsudku dospel k jeho sume k 7. júnu 2015, ktorá bola určená aj so zohľadnením doby služby vo výške 12 016,77919 Sk mesačne. Po krátení uvedenej „teoretickej“ sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru dospel prvostupňový orgán verejnej správy k výške starobného dôchodku žalobcu 4 555,- Sk mesačne podľa zákona o sociálnom zabezpečení k 1. augustu 2006 (t. j. po jeho prepočte podľa § 293k zákona o sociálnom poistení). Takto určená suma starobného dôchodku žalobcu predstavovala rozdiel „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej jeho zamestnaniu vrátane doby služby (12 016,77919 Sk mesačne) a sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej obdobiu dôchodkového poistenia, ktoré bolo zhodnotené na určenie sumy jeho výsluhového príspevku (8 068,65641319 Sk mesačne), ktorá bola určená ako

súčin „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu podľa zákona o sociálnom zabezpečení vo výške 12 016,77919 Sk mesačne a koeficientu 0,67144917 určeného ako podiel obdobia dôchodkového poistenia žalobcu, ktoré zodpovedalo dobe jeho služby zhodnotenej na určenie sumy výsluhového dôchodku v rozsahu 25 rokov a úhrnu zamestnania žalobcu, vrátane doby služby, ktoré bolo zhodnotené na sumu starobného dôchodku v rozsahu 37,2329 rokov.

10. Aj po prepočte sumy starobného dôchodku žalobcu určenej podľa zákona o sociálnom zabezpečení v súlade s § 293k zákona o sociálnom poistení bola jeho suma (4 555,- Sk mesačne) nižšia, než suma starobného dôchodku žalobcu určená podľa zákona o sociálnom poistení (5 158,- Sk mesačne), a preto prvostupňový orgán verejnej správy rozhodol o priznaní starobného dôchodku žalobcu od 7. júna 2005 vo výške 5 158,- Sk mesačne. S poukazom na aplikovanú právnu úpravu a konkrétny matematický výpočet prvostupňový orgán verejnej správy v rozhodnutí ďalej konkretizoval jednotlivé zvýšenia 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 6 -

sumy priznanej dôchodkovej dávky. Konštatoval tiež, že uvedeným rozhodnutím bol vykonaný rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9So/57/2016 z 28. februára 2018.

11. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X z 28. mája 2018 prvostupňový orgán verejnej správy zrušil podľa § 112 ods. 1 zákona o sociálnom poistení svoje skôr vydané Rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X z 1. decembra 2011 o zmene sumy starobného dôchodku žalobcu od 1. januára 2011 z dôvodu jeho nadbytočnosti (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie č. 2“).

12. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo 7. júna 2018 prvostupňový orgán verejnej správy zvýšil sumu starobného dôchodku žalobcu od 1. apríla 2011 podľa § 66 ods. 3 zákona o sociálnom poistení na sumu 255,90 EUR mesačne a ďalšími vo výroku citovanými valorizačnými úpravami ho zvýšil od 1. januára 2018 až na sumu 308,10 EUR mesačne (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie č. 3“).

Rozhodnutie žalovaného

13. O podanom odvolaní žalobcu voči prvostupňovým rozhodnutiam č.1, č.2 a č.3 rozhodol žalovaný Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo 16. novembra 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolania žalobcu v celom rozsahu zamietol a potvrdil označené prvostupňové rozhodnutia.

14. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný podrobne zopakoval priebeh administratívneho konania, skutkové zistenia prvostupňového orgánu verejnej správy a ich právne posúdenie aj výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu postupom podľa zákona o sociálnom poistení aj podľa zákona o sociálnom zabezpečení (zhrnuté v bodoch 6, 7, 9 tohto rozsudku). Uviedol, že suma starobného dôchodku žalobcu bola určená v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v jeho rozsudku č. 9So/57/2016 z 28. februára 2018, ktorým bolo prvostupňovému orgánu verejnej správy uložené zistiť výšku výsluhového príspevku žalobcu k 7. júnu 2005, znovu rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok, vykonať prepočet priemerného mesačného zárobku a sumy starobného dôchodku žalobcu podľa § 293k zákona o sociálnom poistení k 1. augustu 2006 a starobný dôchodok zvýšiť aj za obdobia dôchodkového poistenia získané po priznaní starobného dôchodku od 19. septembra 2007 do 31. marca 2011. Tiež jej bola uložená povinnosť riadne odôvodniť určenie najvyššieho priemerného zárobku podľa § 12 ods. 3 písm. a), b) a c) zákona o sociálnom zabezpečení a postup pri krátení starobného dôchodku podľa čl. 33 Dohovoru z hľadiska dôb získaných do vzniku nároku na starobný dôchodok a po vzniku nároku na starobný dôchodok.

15. V súlade s uvedeným prvostupňový orgán verejnej správy prvostupňovým rozhodnutím č. 3 rozhodol o zvýšení starobného dôchodku žalobcu za ďalšie obdobie jeho dôchodkového poistenia, ktoré získal po priznaní starobného dôchodku. Tak ako prvostupňový orgán verejnej správy, aj žalovaný poukázal na ust. § 66 ods. 3 zákona o sociálnom poistení a vychádzajúc zo skutkových zistení, že žalobca v období počas 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 7 -

poberania starobného dôchodku získal osobný mzdový bod v období od 19. septembra 2007 do 31. decembra 2007 vo výške 0,1308, v období od 1. januára do 31. decembra 2008 vo výške 0,5082, v období od 1. januára 2009 do 31. decembra 2009 vo výške 0,4778, od 1. januára do 31. decembra 2010 vo výške 0,4886 a od 1. januára 2011 do 31. marca 2011 vo výške 0,1695, čím bol zistený súčet osobných mzdových bodov za obdobie dôchodkového poistenia počas poberania starobného dôchodku žalobcu vo výške 1,7749. Pri aktuálnej dôchodkovej hodnote platnej k 1. aprílu 2011 vo výške 9,5756 EUR zodpovedalo zvýšenie starobného dôchodku žalobcu za obdobie dôchodkového poistenia, ktoré získal počas poberania tohto dôchodku sume 8,49786622 EUR mesačne a bolo určené ako súčin súčtu 1 osobných mzdových bodov 0,88745 a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 9,5756 EUR. Keďže k 31. marcu 2011 bol žalobcovi vyplácaný starobný dôchodok vo výške 247,40 EUR mesačne, so započítaním jeho

zvýšenia činila suma starobného dôchodku žalobcu od 1. apríla 2011 255,90 EUR mesačne (247,40 EUR + 8,49786622 mesačne). Poukazom na matematický výpočet a konkrétnu právnu úpravu zopakoval jednotlivé valorizačné zvýšenia určenej sumy starobného dôchodku žalobcu až na sumu 308,10 EUR mesačne od 1. januára 2018.

16. Vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu č. 2 žalovaný uviedol, že uvedené rozhodnutie je potrebné posudzovať v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy č. XXX XXX XXXX X z 13. decembra 2010, ktorým bol žalobcovi priznaný starobný dôchodok od 7. júna 2005 vo výške 2 590,- Sk mesačne, ktoré bolo rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sd/47/2011-25 z 23. júna 2011 zrušené, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 9So/159/2011 z 31. októbra 2017. Keďže na základe tohto nesprávneho výpočtu sumy starobného dôchodku žalobcu bolo vydané valorizačné rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X z 1. decembra 2011, ktoré bolo z dôvodu nesprávnosti jeho základu nesprávne a po zrušení rozhodnutia z 13. decembra 2010 bolo aj nadbytočné, prvostupňový orgán verejnej správy ho správne zrušil.

17. Po preskúmaní označených prvostupňových rozhodnutí a priloženej spisovej dokumentácie v celom rozsahu a po vyhodnotení dôkazov podľa svojej úvahy, a to každého dôkazu jednotlivo a všetkých dôkazov vo vzájomných súvislostiach dospel žalovaný k záveru, že odvolania žalobcu neboli dôvodné, a preto označené prvostupňové rozhodnutia potvrdil. Vyjadril sa k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu, ktoré označil za v zásade totožné s námietkami, ktoré žalobca uplatňoval v predchádzajúcom konaní.

18. Odvoláciu námietku žalobcu, že podľa Dohovoru je krátenie starobného dôchodku možné, a nie povinné, že zákonodarca na vykonanie čl. 33 ods. 2 Dohovoru neprijal právnu úpravu, a preto Sociálna poisťovňa nie je oprávnená krátenie podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru vykonať, že Najvyšší súd SR rozhodnutím č. 55/2011 svojvoľne doplnil zákon, čím sa stavia nad zákon a medzinárodné zmluvy označil žalovaný za právne irelevantnú, pretože podľa § 23 ods. 1 písm. b) zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 8 -

a doplnení niektorých zákonov Najvyšší súd SR vydáva v záujme jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov v občiansko-právnych, trestno-právnych, obchodno-právnych a správnych veciach Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, v ktorej zverejňuje vybrané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR alebo ostatných súdov (ďalej len „Zbierka“). Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku č. 9So/57/2016 z 28. februára 2018 vo veci starobného dôchodku žalobcu uviedol, že: „napriek už ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu ohľadom nároku poberateľov výsluhového dôchodku na starobný dôchodok zákonodarca doteraz v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku. Pri absencii takej úpravy (rovnako ako pri pretrvávajúcej absencii zohľadnenia doterajšej judikatúry zákonnou úpravou nároku poberateľov výsluhových dôchodkov na zohľadnenie obdobia služby zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok aj na účely nároku a výšky starobného dôchodku) je potom úlohou súdu vysporiadať sa s touto „dierou v zákone“ tak, aby bolo zachované Ústavou garantované právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe“ a to s ohľadom na právnu úpravu obsiahnutú v § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, ktorá priamo vylučuje možnosť započítania doby služby policajta získaného v rozsahu zakladajúcom nárok výsluhový dôchodok (minimálne 15 rokov) do obdobia jeho dôchodkového poistenia. Preto Najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval (napr. 7So/138/2011), že priznanie výsluhového dôchodku nevylučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) nebolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku a že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku charakter dávky v starobe predpokladanej v čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Z uvedených dôvodov žalovaný označil za právne irelevantné aj tvrdenia žalobcu, že v dôsledku krátenia jeho starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru sa cíti byť diskriminovaný s tým, že dochádza k porušovaniu jeho ľudských práv a základných slobôd, pretože žalobca súčasne splnil podmienky nároku na starobný dôchodok a tiež na výsluhový príspevok, ktorý bol prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok, takže by poberal dve dôchodkové dávky patriace za tú istú sociálnu udalosť, ktorou je staroba. Tým boli naplnené podmienky na krátenie sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 Dohovoru, ktoré bola Sociálna poisťovňa povinná vykonať. Žalovaný pritom poukázal na judikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (č. 55) zverejnené v Zbierke č. 5/2011, podľa ktorého výsluhový príspevok „môže od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení/zabezpečení plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia/zabezpečenia len vtedy, ak jeho výška zodpovedá výške starobného dôchodku primeranej dobe trvania služobného pomeru. Pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do

doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely príspevku za službu. Až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok". Postup Sociálnej poisťovne bol v takých prípadoch určený aj judikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zverejneným v Zbierke pod č. 83/2013 nasledovne: 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 9 -

„Správne by preto odporkyňa mala pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá z dávok výsluhového zabezpečenia poistencov osobitného systému najprv vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme, následne vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila po zhodnotení doby poistenia v osobitnom systéme a odpočítať ju od teoretickej výšky dôchodku, vypočítanej pri zohľadnení celej doby poistenia a až takto vypočítaná dávka môže zachovať všetky oprávnené nároky uvedených poistencov osobitného systému a nebude poškodzovať odporkyňu". Žalovaný zdôraznil, že Dohovor bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11. januára 1990 a bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a preto na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonmi o sociálnom zabezpečení/poistení, a preto bola ním Sociálna poisťovňa pri určení sumy starobného dôchodku žalobcu viazaná. O povinnosti Sociálnej poisťovne aplikovať vo svojej rozhodovacej činnosti Dohovor priamo, bez potreby osobitného zákona bola Sociálna poisťovňa poučená Najvyšším súdom SR vo viacerých rozsudkoch, napr. 4So/189/2007 z 29. mája 2008, 4So/133/2009 zo 7. decembra 2009, 9So/77/2011 z 30. mája 2012, či 1So/34/2014 z 24. februára 2015. Poukázal aj na čl. 154c Ústavy SR a konštatoval, že výpočet starobného dôchodku žalobcu bol vykonaný v súlade s ustálenou súdnou praxou a rozsudkami Najvyššieho súdu SR vydanými v tejto veci i v obdobných prípadoch. O výške starobného dôchodku žalobcu, ktorý je poberateľom výsluhového príspevku, považovaného za výsluhový dôchodok nebolo možné rozhodnúť bez jeho krátenia podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Odvolaciu námietku žalobcu, že mu rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy z 1. decembra 2011 nebolo doručené do vlastných rúk označil žalovaný za nedôvodnú, pretože uvedené rozhodnutie jednak nebolo žalobcovi doručované do vlastných rúk, pretože nešlo o rozhodnutie, ktoré by sa v zmysle § 212 ods. 3 zákona o sociálnom poistení malo doručiť do vlastných rúk a jednak bolo uvedené rozhodnutie zrušené z dôvodu jeho nadbytočnosti.

Žaloba

19. Včas podanou správnu žalobou žalobca žiadal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňové rozhodnutia z 25. mája 2018, z 28. mája 2018 a zo 7. júna 2018 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni - ústrediu na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

20. Vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu č. 1 žalobca namietal, že mu bolo doručené ako obyčajná poštová zásielka a že ide len o fotokópiu „rozhodnutia" vrátane podpisu oprávnenej osoby, čo označil za odporujúce povinnosti vyplývajúcej z § 209 ods. 6 a § 211 zákona o sociálnom poistení. Tvrdil, že bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, pretože zákon o sociálnom zabezpečení, vrátane jeho ustanovenia § 21 bol zrušený § 294 ods. 4 zákona o sociálnom poistení s tým, že jeho príslušné ustanovenia sú platné len ak sa jedná o zachovanie nárokov vyplývajúcich zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 10 -

kategórie v spojení s § 274 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom poistení. Vo veci jeho starobného dôchodku bol podľa žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy povinný rozhodnúť podľa § 261 zákona o sociálnom poistení a keďže rozhodol podľa zákona o sociálnom zabezpečení, už v odvolaní sa dovoľával neplatnosti tohto úkonu. Žalobca ďalej namietal, že zníženie jeho starobného dôchodku, ktorého výšku určil prvostupňový orgán verejnej správy k 7. júnu 2005 v sume 13 003,93657 Sk mesačne na sumu 5 158,- Sk s odôvodnením, že je poberateľom výsluhového príspevku, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok, bolo vykonané bez opory vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. Tvrdil, že zo znenia, zmyslu a podstaty čl. 33 ods. 2 v spojení s čl. 1 písm. b) a čl. 2 ods. 1 písm. c) Dohovoru nevyplývajú pre členský štát priamo žiadne povinnosti a záväzky, a teda žiadne oprávnenie Sociálnej poisťovne na krátenie jeho starobného dôchodku, pretože krátenie alebo zastavenie dávky starobného dôchodku nebolo z hľadiska podmienok a rozsahu určené vnútroštátnym zákonodarstvom. Z uvedeného, s poukazom na Ústavu SR a Chartu základných práv Európskej únie, žalobca vyvodil, že určenie podmienok a rozsahu krátenia jeho starobného dôchodku nemôže byť určené rozhodnutím súdu alebo rozhodnutím Sociálnej poisťovne. Krátenie jeho starobného dôchodku na základe tvrdenia prvostupňového orgánu verejnej správy, že: „Právne predpisy Slovenskej republiky pri rozhodovaní o

sume starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia/poistenia neupravujú, akým spôsobom zabezpečiť od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení/poistení poskytnutie sumy starobného dôchodku len za doby zabezpečenia/poistenia, ktoré sa neprekrývajú s dobou výkonu služby, za ktorú už bol poskytnutý výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok" a že: „Podľa čl. 7 ods. 5 a čl. 154c Ústavy je potrebné na zachovanie získaných nárokov od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení/poistení aplikovať Dohovor, ktorý má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a preto na jeho vykonanie nie je potrebné prijať osobitný zákon, príslušné ustanovenia uvedeného Dohovoru majú prednosť pred zákonmi o sociálnom zabezpečení/poistení, a preto je nimi Sociálna poisťovňa viazaná pri určení sumy starobného dôchodku poistenca, ktorý je poberateľom výsluhového dôchodku za tú istú sociálnu udalosť, ktorou je prežitie zákonom ustanoveného dôchodkového veku na vznik nároku na starobný dôchodok" označil žalobca za nesúladné so správnym logickým uvažovaním, so zisťovaním skutkového stavu veci a správnym právnym posúdením veci, pretože z právnych noriem, na ktoré prvostupňový orgán verejnej správy v rozhodnutí odkazuje vyplýva opak jeho tvrdení, a preto ich žalobca označil za zmätočné a nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy nezdôvodnil, prečo by mali právne predpisy SR zabezpečovať, aby nebol súčasne poskytovaný starobný dôchodok a výsluhový príspevok, keď to zákon o sociálnom poistení ani Dohovor nevylučuje. Za absurdné označil žalobca tvrdenie prvostupňového orgánu verejnej správy, že mu „dovŕšením dôchodkového veku vznikol súčasne nárok na starobný dôchodok a tiež na výsluhový dôchodok", pretože to nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu, a ani z rozhodnutia príslušného orgánu, keďže mu výsluhový dôchodok priznaný nebol. Právny 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 11 -

názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v jeho rozsudku č.k. 9So/57/2016, že: „výsluhový príspevok považovaný za výsluhový dôchodok sa vypláca aj po dovŕšení 60 rokov, lebo zákonodarca v dôvodovej správe k zákone č. 328/2002 Z.z. uviedol, že doterajší dlhodobý (do 60 rokov veku) poskytovaný príspevok sa stáva výsluhovým dôchodkom" označil žalobca za nesprávny, pretože Národná rada SR ako jediný ústavodarný a zákonodarný orgán sa na uvedenom znení zákona č. 328/2002 Z.z. neuzniesol. Žalobca tvrdil, že výsluhové príspevky priznané podľa zákona č. 73/1998 Z.z. neboli po nadobudnutí účinnosti zákona o sociálnom poistení zmenené žiadnym zákonom na výsluhové dôchodky, pretože zmena zákona o sociálnom zabezpečení zákonom č. 222/2003 Z.z. s účinnosťou od 1. júla 2003 sa nevzťahovala na priznané výsluhové príspevky, a preto nie je obdobie jeho výkonu služby v Policajnom zbore vylúčené z obdobia dôchodkového poistenia žiadnym platným právnym predpisom. Zdôraznil, že dôvodová správa, ani Zbierka, nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktorými by bola Sociálna poisťovňa pri rozhodovaní viazaná, a preto sa orgány verejnej správy mali pri rozhodovaní o jeho starobnom dôchodku zdržať aplikácie národného práva alebo rozhodnutia nadriadeného súdu, ktorá bola v rozpore s Ústavou SR alebo právnymi aktami Európskych spoločenstiev a Európskej únie, na ktoré poukázal (čl. 7 ods. 2, 5, čl. 154c ods. 1, čl. 39 ods. 1, 3, čl. 13 ods. 2, čl. 144 ods. 1, čl. 51 ods. 1, čl. 1 ods. 1, 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, § 209 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho čl. 17, čl. 6 Lisabonskej zmluvy, čl. 34 ods. 1, 2, čl. 51 ods. 1, čl. 52 ods. 1, 2, 6, 7, čl. 53, čl. 54 Charty základných práv Európskej únie). Žalobca zhrnul, že krátenie jeho starobného dôchodku na sumu 5 158,- Sk bolo vykonané bez opory v objektívnom práve, bolo vydané na základe neúčinného (neexistujúceho) právneho predpisu a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.

21. Žalobca v podanej správnej žalobe tiež namietal, že vydaním prvostupňového rozhodnutia č. 1 došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred správnym orgánom, pretože uvedené „rozhodnutie" nespĺňa formálne podmienky pre jeho vydanie uvedené v § 209 ods. 1, 6 druhá veta a § 211 zákona o sociálnom poistení. Keďže vydané „rozhodnutie", na ňom obsiahnutá úradná pečiatka a aj podpis sú len fotokópiami, pracovníci Sociálnej poisťovne, ktorí sa na vypracovaní takéhoto „rozhodnutia" podieľali, konali podľa svôjvôle a ľubovôle selektívnym uplatňovaním spravodlivosti, ktorá je popretím právnej istoty ako základu materiálneho právneho štátu. Ich konanie je zločinom zneužitia právomoci verejného činiteľa, prípadne aj iných trestných činov.

22. Vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu č. 2 žalobca tvrdil, že je v celom rozsahu nepravdivé, pretože Sociálna poisťovňa nevydala žiadne rozhodnutie z 1. decembra 2011 o zmene sumy jeho starobného dôchodku od 1. apríla 2011. Tvrdil, že dôkazom o uvedenom sú rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 12. decembra 2012 a z 20. mája 2015, v ktorých nie je uvedené žiadne rozhodnutie o zmene sumy jeho starobného dôchodku od 1. 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 12 -

apríla 2011. Na základe uvedeného tvrdil, že skutkový stav veci, ktorý bol podkladom pre vydanie tohto rozhodnutie je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu.

23. Hoci žalobca vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu č. 3 nenamietal zvýšenie starobného dôchodku od 1. apríla 2011 o 8,49786622 EUR mesačne za obdobie dôchodkového poistenia od 19. septembra 2007 do 31. marca 2011, uviedol, že celkové sumy zvýšeného starobného dôchodku boli prvostupňovým orgánom verejnej správy uvedené nesprávne, pretože bola nesprávne určená suma starobného dôchodku v prvostupňovom rozhodnutí č. 1 v dôsledku svojoľnej a nesprávnej aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru, a teda krátenia jeho sumy. Uvedený postup označil žalobca za rozporný aj so záväzným právnym názorom súdu, ktorý bol vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 26S/47/2011-25 z 23. júna 2011, ktorý prvostupňový orgán verejnej správy úmyselne nerešpektoval. V dôsledku uvedeného došlo z jeho strany k porušeniu podstatných ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy a tiež ho označil za nezákonné pre nesprávne právne posúdenie veci. Zdôraznil, že dôvody, ktoré prvostupňový orgán verejnej správy uviedol v prvostupňových rozhodnutiach č. 2 a č. 3 bol povinný uviesť len v rozhodnutí č. 1.

24. V ďalšej časti podanej správnej žaloby žalobca zhrnul obsah svojho odvolania zo 17. júla 2018 (bod 19 písm. a) až o) správnej žaloby), ktorým namietal nezákonnosť prvostupňových rozhodnutí č. 1, č. 2 a č. 3, pretože nevychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, neobsahujú ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorých sa rozhodlo a nie sú riadne odôvodnené a tvrdil, že žalovaný jeho odvolanie nepreskúmal v celom rozsahu. Žalobca tvrdil, že žalovaný neuviedol, podľa akého zákonného ustanovenia bola určená suma jeho starobného dôchodku, čo ani nemohol uviesť, pretože také ustanovenia v zákone neexistujú. Žalobca tvrdil, že žalovaný neuviedol ani žiadne zmysluplné úvahy o dôkazoch, dôvodoch a použitých všeobecne záväzných platných právnych normách, ktoré žalobca uviedol v odvolaní na existujúci skutkový stav veci, ktorými by jeho odvolacie dôvody spochybnil. Tiež tvrdil, že rozhodnutie žalovaného je vydané v rozpore s § 218 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Bez toho, aby žalovaný vyhodnotil dôkazy, konštatoval, že jeho odvolanie nie je dôvodné, neuviedol ani ustanovenia medzinárodných zmlúv, na ktoré žalobca poukazoval a nepreskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutia podľa nálezov Ústavného súdu SR, iných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, či rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-103/88, na ktoré v odvolaniach odkázal. Naopak, žalovaný poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré nesúvisia s rozhodovaním o jeho starobnom dôchodku, pretože sa týkajú poberateľov výsluhového dôchodku, ktorých doba služby je (na rozdiel od doby služby žalobcu, ktorý nie je poberateľom výsluhového dôchodku, ale je poberateľom výsluhového príspevku) vylúčená z obdobia dôchodkového poistenia podľa § 60 ods. 2 zákona o sociálnom poistení. Žalobca zdôraznil, že jeho výsluhový príspevok sa len považuje za výsluhový dôchodok, ale nie je výsluhovým dôchodkom. 26 S a / 2 / 2 0 1 9 - 13 -

25. Žalobca poukázal na to, že žalovaný označil jeho odvolaciu námietku o jeho diskriminovaní a porušovaní základných práv a slobôd z dôvodu nezákonného krátenia starobného dôchodku za „právne irelevantnú“ bez opory vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. Žalovaný v rozpore s Ústavou SR, s § 209 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a medzinárodnými právnymi normami považoval judikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke za záväzné a májúce väčšiu právnu silu než Ústava SR, Dohovor, či zákon o sociálnom poistení alebo zákon č. 328/2002 Z.z. napriek tomu, že „Zbierka“ nie je všeobecne záväzným právnym predpisom.

26. Za podstatu nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaným označil žalobca skutočnosť, že podľa čl. 48 ods. 1 Dohovoru môže členský štát ustanoviť možnosť, podmienky a rozsah krátenia starobného dôchodku vo vnútroštátnom zákonodarstve, t. j. uvedené môže realizovať len Národná rada SR, ktorá však podmienky a rozsah krátenia podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru neustanovila. Preto je podľa žalobcu krátenie starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru iným orgánom verejnej moci/správy nedostupné bez porušenia Ústavy. Žalobca zdôraznil, že krátenie jeho starobného dôchodku podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru s poukazom na čl. 154c ods. 1 Ústavy SR mu nezabezpečuje väčší rozsah práv ako jeho nekrátenie, keďže krátenie starobného dôchodku nie je vo vnútroštátnom zákonodarstve upravené.

27. Žalobca namietal aj tú skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného nebolo vydané na tlačive s predtlačným odtlačkom pečiatky Sociálnej poisťovne, že na ňom absentuje podpis generálneho riaditeľa a že ide len o fotokópiu jeho možného podpisu, čím bol podľa žalobcu porušený § 209 ods. 6 a § 211 zákona o sociálnom poistení. Tvrdil, že z „rozhodnutia žalovaného“ nie je možné zistiť, či je opečiatkované úradnou pečaťou Sociálnej poisťovne, keďže tou istou pečaťou (č. 83) bol opečiatkovaný aj list Sociálnej poisťovne - ústredie zo 14. septembra 2018, ktorým mu Q.. F. W., riaditeľka

odboru odvolacích konaní a žalób dôchodkového poistenia oznámila predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia. Z uvedeného žalobca vyvodil, že „rozhodnutie žalovaného“ nebolo vydané žalovaným, ale Sociálnou poisťovňou - ústredie, a teda sa na postupe v odvolacom konaní zúčastnili osoby, ktoré sa podieľali na vydaní odvolaním napadnutých rozhodnutí, čo žalobca označil za odporujúce čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

28. Na základe vyššie uvedenej argumentácie označil žalobca rozhodnutie žalovaného za nesprávne a nezákonné, pretože:

- prvostupňové rozhodnutie č. 1 vydané v časti s použitím § 21 zákona o sociálnom zabezpečení je vydané na základe neúčinného právneho predpisu v zmysle § 191 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“)

- prvostupňové rozhodnutia č. 2 a č. 3 s výnimkou správne určenej sumy zvýšenia jeho starobného dôchodku od 1. apríla 2011 o 8,49786622 EUR vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP, pretože krátenie jeho 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 14 -

starobného dôchodku bolo vykonané bez opory v platnom právnom poriadku SR, čím došlo k nezákonnému odňatiu jeho práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe garantované čl. 39 ods. 1, 3 Ústavy SR v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. V dôsledku uvedeného aj rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa stotožnil s oprávnenosťou aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru a s krátením jeho starobného dôchodku podľa odvolaním napadnutých prvostupňových rozhodnutí.

- prvostupňové rozhodnutia č. 1, č. 2 a č. 3 sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, najmä v súvislosti s dôvodnosťou/povinnosťou aplikovania Dohovoru pri rozhodovaní o jeho starobnom dôchodku podľa čl. 7 ods. 5 a čl. 154c Ústavy SR, ktorých znenie, ani úvahy pre ich použitie neboli uvedené a tiež preto, že žalovaný nepreskúmal odvolacie dôvody žalobcu a nedal na ne relevantné odpovede.

- prvostupňové rozhodnutia č. 1, č. 2 a č. 3 boli žalobcovi doručené spolu ako obyčajná poštová zásielka, len vo fotokópii vrátane „podpisu“ oprávnenej osoby a úradnej pečiatky, čím došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy v zmysle § 191 ods. 1 písm. g) SSP, a to § 209 ods. 6 a § 211 zákona o sociálnom poistení, pretože na „rozhodnutí“ nie je podpis oprávnenej osoby, ani úradná pečiatka. Žalobca tiež tvrdil, že vo veci jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku už bolo vydané právoplatné rozhodnutie Krajským súdom v Banskej Bystrici dňa 23. júna 2011 v konaní sp. zn. 26Sd/47/2011, v ktorom bol vyjadrený právny názor, že krátenie sumy starobného dôchodku žalobcu bolo neoprávnené v dôsledku nedôvodnej aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Z doručených fotokópií rozhodnutia žalovaného a použitej úradnej pečiatky č. 83 vyplýva, že rozhodnutie napadnuté podanou správnu žalobou vydal orgán, ktorý na jeho vydanie nebol oprávnený.

- skutkový stav veci, ktorý zoberal žalovaný za základ svojho rozhodnutia a síce, že priznaný výsluhový príspevok podľa zákona č. 73/1998 Z.z. je ako výsluhový dôchodok dávkou starobného dôchodku poskytovanou z osobitného systému sociálneho zabezpečenia nemá oporu v administratívnom spise v zmysle § 191 ods. 1 písm. f) SSP.

Vyjadrenie žalovaného

29. Žalovaný uviedol, že žalobcom uplatnené žalobné námietky sú totožné s jeho odvolacími námietkami, ktoré opakovane uvádzal aj v predchádzajúcich konaniach vo veci rozhodovania o jeho starobnom dôchodku. Podstatnou námietkou žalobcu je nesprávne krátenie sumy jeho starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, keď žalobca tvrdí, že do pôsobnosti Sociálnej poisťovne nepatrí posudzovať a rozhodovať o tom, či zákony a medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná, sú v súlade s Ústavou SR, ani riešiť diery v zákone v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/57/2016 zo dňa 28. februára 2018 a domáha sa opätovného určenia sumy jeho starobného dôchodku bez jeho krátenia. Žalovaný sa so žalobnými námietkami nestotožnil s tým, že vo veci rozhodol v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR (9So/57/2016), ktorý bol vyjadrený vo vyššie označenom rozsudku. Sociálna poisťovňa ústredie bola povinná zistiť výšku 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 15 -

výsluhového príspevku žalobcu k 7. júnu 2005 a znovu rozhodnúť o nároku žalobcu na starobný dôchodok, vykonať prepočet priemerného mesačného zárobku a sumy starobného dôchodku podľa § 293k zákona o sociálnom poistení k 1. augustu 2006 a starobný dôchodok zvýšiť aj za obdobie dôchodkového poistenia získané po priznaní starobného dôchodku od 19. septembra 2007 do 31. marca 2011. Bola tiež povinná riadne odôvodniť určenie najvyššieho priemerného zárobku podľa § 12 ods. 3 písm. a), b) a c) zákona o sociálnom zabezpečení a postup pri krátení starobného dôchodku podľa čl. 33 Dohovoru tak pri starobnom dôchodku vypočítanom podľa zákona o sociálnom poistení ako aj podľa

zákona o sociálnom zabezpečení, a to z hľadiska dôb získaných žalobcom do vzniku a po vzniku nároku na starobný dôchodok. Jej postup a vydané rozhodnutia boli súladné aj s judikovaným rozhodnutím č. 83/2013. Žalovaný zdôraznil, že rozhodnutie vo veci, odôvodnenie rozhodnutia s uvedením skutočností, ktoré boli podkladom na vydanie rozhodnutia sú obsahom napadnutých rozhodnutí a priloženého dávkového spisu. Zhrnul podstatné skutkové zistenia a výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu s tým, že na nárok na starobný dôchodok a určenie jeho sumy boli započítané všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia a vymeriavacie základy dosiahnuté v rozhodujúcom období, a to na základe údajov uvedených v žiadosti o dôchodok, priložených dokladoch a z údajov nachádzajúcich sa v informačnom systéme Sociálnej poisťovne. Suma starobného dôchodku žalobcu zodpovedá preukázanému a zhodnotenému obdobiu dôchodkového poistenia s tým, že o povinnosti Sociálnej poisťovne aplikovať vo svojej rozhodovacej činnosti Dohovor priamo, bez potreby osobitného zákona, bola poučená Najvyšším súdom SR vo viacerých rozsudkoch, na ktoré poukázal. Pridržiavajúc sa skutkových a vecných dôvodov, ktoré boli obsahom odvolaním napadnutých prvostupňových rozhodnutí trval na vecnej správnosti žalobou napadnutého rozhodnutia a žiadal, aby správny súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol.

Replika žalobcu

30. Žalobca zotrval na svojej argumentácii, ktorá bola obsahom podanej správnej žaloby a tvrdenie žalovaného, že jeho žalobné námietky sú totožné so skôr uplatnenými námietkami označil za klamlivé. Žalobné námietky, ktoré uplatnil voči preskúmanému rozhodnutiu žalovaného neboli a ani nemohli byť totožné s jeho odvolacími námietkami voči rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/20/2013-98 z 12. novembra 2015, pretože v podanej správnej žalobe uviedol aj také dôkazy, ktoré v čase predchádzajúceho odvolania neexistovali. Zdôraznil, že odôvodnenie krátenia starobného dôchodku aplikáciou čl. 33 ods. 2 Dohovoru v prvostupňovom rozhodnutí č. 1 je rovnaké, aké bolo v rozhodnutí Sociálnej poisťovne ústredie z 20. mája 2015 napriek tomu, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie z 20. mája 2015 bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Najvyšší súd rozsudkom č. 9So/57/2016 z 28. februára 2018 uvedené rozhodnutie zrušil.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 16 -

31. Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 3 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňových rozhodnutí, ako aj postup, ktorý ich vydaniu predchádzal, na nariadenom pojednávaní v súlade s ust. § 107 ods. 1 písm. a) SSP, na ktorom žalobca aj žalovaný zotrvali na už uvedenej skutkovej a právnej argumentácii, ktorá bola obsahom ich písomných podaní a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju v súlade s ust. § 190 SSP zamietol.

32. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP (1) V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

33. Podľa § 6 ods. 1, 2 písm. c) SSP (1) Správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Správne sudy rozhodujú v konaniach o
c) správnych žalobách v sociálnych veciach

34. Podľa § 199 ods. písm. a), ods. 2, 3 SSP (1) Sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie

a) Sociálnej poisťovne

(2) V konaní podľa tejto hlavy správny súd zohľadňuje špecifické potreby vychádzajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia účastníka konania - fyzickej osoby a poskytuje jej poučenie o jej procesných právach a povinnostiach.

(3) Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

35. Podľa § 202 ods. 2 SSP Správnu žalobu fyzickej osoby správny súd posudzuje neformálne. Ak je žalobcom právnická osoba, správna žaloba musí obsahovať všetky náležitosti uvedené v odseku 1 a § 182 ods. 1.

36. Podľa § 203 ods. 1, 2 SSP (1) Rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu.

(2) Pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi. 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 17 -

37. Podľa § 190 SSP Ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

38. Podľa § 191 ods. 6 SSP Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu.

39. Podľa § 1 ods. 1 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (1) Tento zákon vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok.

(3) Tento zákon sa nevzťahuje na príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, colníkov 1a) (ďalej len "policajti"), profesionálnych vojakov ozbrojených síl, 1b) vojakov mimoriadnej služby 1c) (ďalej len "profesionálny vojak"), ktorých sociálne zabezpečenie je upravené osobitným predpisom, 2) ak tento zákon neustanovuje inak.

40. Podľa § 2 písm. b/ bod 1. zákona o sociálnom poistení Sociálne poistenie podľa tohto zákona je dôchodkové poistenie, a to starobné poistenie ako poistenie na zabezpečenie príjmu v starobe a pre prípad úmrtia.

41. Podľa § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení suma starobného dôchodku poistenca, ktorý splnil podmienky nároku na tento dôchodok pred 1. januárom 2004, je po vzniku nároku na starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003 a nepoberal starobný dôchodok, invalidný dôchodok alebo ich časť, sa určí podľa tohto zákona. Náhradné doby získané po vzniku nároku na starobný dôchodok sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. 110) Táto suma nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodkov a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu. 111) Ak rozhodujúce obdobie na určenie priemerného osobného mzdového bodu je kratšie ako desať rokov, predlžuje sa toto rozhodujúce obdobie pred 1. januárom 1994 tak, aby bolo desať rokov. Ustanovenia § 63 ods. 1 až 8 platia rovnako.

42. Podľa § 293k ods. 1, 2, 3, 4 zákona o sociálnom poistení 1) Ak suma starobného dôchodku určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 bola obmedzená najvyššou 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 18 -

výmerou, starobný dôchodok sa uvoľní odo dňa splátky splatnej po 31. júli 2006 v sume, v akej by sa vyplácal k tomuto dňu bez tohto obmedzenia.

(2) Suma starobného dôchodku, ktorá bola vypočítaná z upraveného priemerného mesačného zárobku 4 067 Sk, sa novo určí podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 z priemerného mesačného zárobku určeného podľa odsekov 3 a 4 bez obmedzení podľa odseku 1, a to aj za obdobie dôchodkového poistenia získané v období od 1. januára 2004 do 31. júla 2006 po vzniku nároku na starobný dôchodok.

(3) Priemerný mesačný zárobok na účely určenia sumy starobného dôchodku je priemerný mesačný zárobok, z ktorého bola vypočítaná suma starobného dôchodku, neobmedzený podľa predpisu účinného do 31. decembra 2003.

(4) Priemerný mesačný zárobok v sume do 2 500 Sk sa započítava v plnej výške, zo sumy nad 2 500 Sk do 6 000 Sk sa započítava jedna tretina a zo sumy nad 6 000 Sk sa započítava jedna desatina. Takto upravený priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na celé slovenské koruny nahor.

43. Podľa § 172 ods. 1 zákona o sociálnom poistení na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje ani na konanie vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom.

44. Podľa § 209 ods. 1 až 4, ods. 6 zákona o sociálnom poistení (1) Rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí

byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

(2) Rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v celom rozsahu.

(3) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Ak sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, organizačná zložka Sociálnej poisťovne určí pre ňu lehotu.

(4) V odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

(6) V rozhodnutí sa uvedie aj organizačná zložka Sociálnej poisťovne, ktorá rozhodnutie vydala, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko účastníkov konania. Na rozhodnutí musí byť odtlačok úradnej pečiatky a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 19 -

45. Podľa § 211 zákona o sociálnom poistení rozhodnutie vyhotovené s použitím výpočtovej techniky možno vydať v medzinárodnej abecede s predtlačným odtlačkom pečiatky Sociálnej poisťovne s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby.

46. Podľa § 218 ods. 1, 2 zákona o sociálnom poistení (1) Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

(2) Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

47. Podľa § 21 ods. 1 písm. c), ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (1) Občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),

(3) Profesionálnemu vojakovi sa do doby zamestnania potrebnej na nárok na starobný dôchodok nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok alebo ak policajtovi, profesionálnemu vojakovi a vojakovi prípravnej služby bol priznaný invalidný výsluhový dôchodok.

48. Podľa § 22 ods. 1 písm. a) bod 1, ods. 2, 3, 4, 5 zákona o sociálnom zabezpečení (1) Základná výmera starobného dôchodku tvorí

a) 60% priemerného mesačného zárobku, ak bol občan zamestnaný

1. najmenej 20 rokov v zamestnaní I. pracovnej kategórie,

49. Podľa § 24 ods. 4 zákona o sociálnom zabezpečení najvyššia výmera starobného dôchodku včítane zvýšenia za dobu ďalšieho zamestnania po vzniku nároku na tento dôchodok je 9 219 Sk mesačne.

50. Podľa čl. 2 ods. 1 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach 1967 (č. 128) (ďalej len „Dohovor č. 128“) každý členský štát, pre ktorý je v platnosti tento dohovor, bude vykonávať

a) časť I.;

b) aspoň jednu z častí II., III. a IV.;

c) príslušné ustanovenia častí V. a VI.;

d) časť VII.

51. Podľa čl. 2 ods. 2 Dohovoru č. 128 každý členský štát uvedie v ratifikácii, ohľadne ktorých z častí II. až IV. prijíma záväzky vyplývajúce z Dohovoru. 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 20 -

52. Podľa čl. 14 Dohovoru č. 128 každý členský štát, ktorý je viazaný touto časťou Dohovoru, zaručí chráneným osobám poskytovanie starobného dôchodku podľa ďalších článkov tejto časti.

53. Podľa čl. 19 Dohovoru č. 128 dávky uvedené v čl. 17 a 18 musia byť poskytované po celú dobu sociálnej udalosti.

54. Podľa § čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

55. Podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy SR (1) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

(2) Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

56. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

57. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný v celom rozsahu zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy, ktorými bol žalobcovi od 7. júna 2005 priznaný starobný dôchodok v sume 5 158,- Sk mesačne, ktorým bol zvýšený starobný dôchodok žalobcu od 1. apríla 2011 na 255,90 EUR mesačne a ktorým bolo zrušené rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie z 1. decembra 2011 o zmene sumy starobného dôchodku žalobcu od 1. apríla 2011.

58. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda posúdiť, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok, vymedzených žalobou, rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou súdu je posúdiť, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti. Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 21 -

správy predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia (porovnaj závery Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 32/2014).

59. Žaloba žalobcu je osobitným druhom správnej žaloby, a to žalobou v sociálnych veciach, ktorá je upravená v tretej časti Správneho súdneho poriadku. K správnym žalobám fyzických osôb v sociálnych veciach pristupujú správne súdy v zásade neformálne. Podľa § 134 ods. 1 SSP je správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak. Výnimky z tohto všeobecného pravidla sú vymedzené v § 134 ods. 2 SSP. Medzi tieto výnimky patrí aj správna žaloba v sociálnych veciach podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, ak je žalobcom fyzická osoba. Uvedené je jednoznačne upravené aj v ustanovení § 203 ods. 2 SSP, v zmysle ktorého pri správnej žalobe fyzickej osoby (pozn. správnej žaloby v sociálnych veciach) nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi. V súlade s uvedeným správny súd preskúmal rozhodnutie žalovaného a postup, ktorý mu predchádzal nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe, ale komplexne. Podľa § 135 ods. 1, 2 SSP je pre správny súd rozhodujúci stav v čase, kedy rozhodnutie orgánu verejnej správy nadobudlo právoplatnosť, čo bolo v danej veci dňom doručenia rozhodnutia žalovaného žalobcovi, t. j. 17. decembra 2018.

60. Z obsahu administratívneho spisu mal správny súd preukázané, že žalobca požiadal o priznanie starobného dôchodku od 7. júna 2005 žiadosťou z 20. júna 2006. V civilnom zamestnaní pracoval od 1. júla 1966 do 30. novembra 1975, od 1. apríla 2001 do 6. júna 2005 a v období od 1. septembra 1999 do 31. marca 2001 bol nezamestnaný, evidovaný ako uchádzač o zamestnanie. Od 1. decembra 1975 do 31. augusta 1999 bol W. W. a vykonával službu W. v I. kategórii funkcií. V období od 2. augusta 1967 do 30. júla 1969 vykonával základnú vojenskú službu. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. B. z 8. októbra 1999 bol žalobcovi priznaný podľa § 210 a § 211 ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. od 1. septembra 1999 výsluhový príspevok, pre ktorého výšku mu bola zhodnotená doba dôchodkového poistenia od 2. augusta 1967 do 30. júla 1969 (základná vojenská služba) a od 1. decembra 1975 do 31. augusta 1999 (služba v W.). S počiatkom od 1. júla 2002 bol výsluhový príspevok žalobcu prekvalifikovaný podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. na výsluhový dôchodok. Sociálna poisťovňa ústredie ustálila po jej predchádzajúcich zrušených rozhodnutiach na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 9So/116/2009 z 30. júna 2010 dôchodkový vek žalobcu dovŕšením jeho fyzického veku XX rokov, dňom XX. N. XXXX. Ku dňu priznania starobného dôchodku, t. j. k 7. júnu 2005 poberal žalobca výsluhový príspevok, prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok vo výške 11 369,- Sk. Vo veci starobného dôchodku žalobcu bolo v administratívnom konaní aj v rámci súdneho preskúmvacieho konania rozhodované opakovane: - rozhodnutím z 25. januára 2008 v spojení s rozhodnutím 10. februára 2009 Sociálna poisťovňa - ústredie zamietla žiadosť žalobcu o starobný dôchodok ku dňu 7. júna 2005. Tieto 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 22 -

rozhodnutia boli v súdnom konaní zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/116/2009 z 30. júna 2010. Najvyšší súd uložil Sociálnej poisťovni ústredie zohľadniť ako obdobie dôchodkového poistenia aj dobu trvania služobného pomeru žalobcu v W. v I. kategórii funkcií

- rozhodnutím z 13. decembra 2010 priznala Sociálna poisťovňa - ústredie žalobcovi starobný dôchodok od 7. júna 2005 vo výške 2 590,- Sk mesačne. Toto rozhodnutie Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom

č. k. 26Sd/47/2011-25 z 23. júna 2011 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni - ústredie na ďalšie konanie s tým, že suma starobného dôchodku nebola určená správne. Do jeho výpočtu neboli zahrnuté zárobky žalobcu, ktoré dosiahol počas služby v Policajnom zbore v období od 1. decembra 1975 do 31. augusta 1999. Zároveň vyjadril v tom čase krajský súd názor, že nebol dôvod na výpočet starobného dôchodku žalobcu postupom jeho krátenia podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, pretože výsluhový príspevok, pre ktorého priznanie je rozhodujúce skončenie služobného pomeru a starobný dôchodok, na ktorý vzniká nárok dovŕšením dôchodkového veku, nie sú peňažnými dávkami pokrývajúcimi rovnakú sociálnu udalosť. Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu potvrdil svojím rozsudkom č. k. 9So/159/2011 z 31. októbra 2012 s tým, že pri opätovnom posudzovaní nároku žalobcu na starobný dôchodok a určenie jeho výšky je potrebné zahrnúť do jeho hrubého zárobku pre účely výpočtu starobného dôchodku príjem, ktorý dosiahol výkonom služby policajta, t. j. v tejto otázke sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu a k otázke jeho krátenia podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru sa nevyjadril

- rozhodnutím z 12. decembra 2012 priznala Sociálna poisťovňa - ústredie žalobcovi starobný dôchodok od 7. júna 2005 vo výške 3 670,- Sk mesačne. Krajský súd v Banskej Bystrici uvedené rozhodnutie zrušil rozsudkom č. k. 26Sd/20/2013-30 z 24. októbra 2015, s tým, že Sociálna poisťovňa - ústredie nerešpektovala právny názor vyslovený v jeho predchádzajúcom rozsudku č. k. 26Sd/47/2011 z 23. júna 2011 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 9So/159/2011 z 31. októbra 2012 v otázke možnosti krátenia sumy starobného dôchodku žalobcu, na ktorý mu vznikol nárok v súvislosti s poberaním výsluhového príspevku, ktorý mu bol priznaný po skončení služobného pomeru. Najvyšší súd SR rozsudkom 10So/11/2014 zo dňa 11. februára 2015 uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Považoval ho za nesprávne, pretože Sociálna poisťovňa - ústredie rozhodla o výške starobného dôchodku žalobcu správne podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru rešpektujúc judikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011. Keďže Krajský súd v Banskej Bystrici nerešpektoval právny názor vyslovený v uvedenom judikáte, pričom neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorou by prelomenie záväznosti právneho názoru súdu vyššej inštancie odôvodnil, konal v rozpore s § 121 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a čl. 1 ods. 1 Ústavy SR analogicky s § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň uviedol, že aj keď Najvyšší súd SR potvrdil predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie Krajského súdu, nie je možné z toho vyvodiť jeho súhlas s právnym názorom krajského súdu ohľadom nemožnosti krátenia 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 23 -

sumy starobného dôchodku žalobcu, pretože rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/159/2011 z 31. októbra 2012 sa otázky krátenia starobného dôchodku žalobcu nedotklo

- následne vydaným rozhodnutím z 12. decembra 2012 v znení zmenového rozhodnutia z 20. mája 2015 Sociálna poisťovňa - ústredie priznala žalobcovi starobný dôchodok od 7. júna 2015 vo výške 3 670,- Sk mesačne. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sd/20/2013-98 z 12. decembra 2015 bolo uvedené rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie potvrdené. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 9So/57/2016 z 28. februára 2018 uvedený rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 12. decembra 2012 v znení jej rozhodnutia z 20. mája 2015 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že určenie výšky starobného dôchodku podľa zákona o sociálnom zabezpečení v spojení s § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení je nepreskúmateľné z hľadiska určenia najvyššieho priemerného mesačného zárobku podľa § 12 ods. 3 písm. a), b) a c) zákona o sociálnom zabezpečení a tiež, že nebol riadne odôvodnený postup pri krátení starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru vypočítaného podľa zákona o sociálnom poistení aj podľa zákona o sociálnom zabezpečení, a to z hľadiska dôb dôchodkového poistenia, ktoré žalobca získal do vzniku a po vzniku nároku na starobný dôchodok. Tiež Sociálnej poisťovni ústredie vytkol, že pri výpočte sumy starobného dôchodku žalobcu opomenula vykonať prepočet jeho priemerného mesačného zárobku a výšky starobného dôchodku podľa § 293k zákona o sociálnom poistení od 1. augusta 2006

- prvostupňové rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie č. 1, č. 2 a č. 3, ktoré ako vecne správne na základe podaného odvolania žalovaný potvrdil preskúmaným rozhodnutím, boli vydané po rozhodnutí Najvyššieho súdu č. k. 9So/57/2016. Výpočet starobného dôchodku žalobcu bol realizovaný v súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR tak, ako to bolo konkretizované v bodoch 6, 7 a 9 tohto rozsudku.

61. V preskúmanej veci nebol sporný dôchodkový vek žalobcu, dátum priznania starobného dôchodku, vykázané obdobie dôchodkového poistenia, zárobky dosiahnuté v rozhodujúcom období, ani určenie sumy starobného dôchodku žalobcu s ohľadom na celkovú dobu jeho dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, podľa zákona o sociálnom poistení, či podľa zákona o sociálnom zabezpečení. Sporné bolo najmä krátenie sumy starobného dôchodku žalobcu podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Žalobca tiež namietal nedostatok formálnych náležitostí rozhodnutia o jeho starobnom dôchodku, neúčinnosť

právneho predpisu, na základe ktorého bol starobný dôchodok priznaný, diskrimináciu žalobcu a nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

62. Žalobná námietka týkajúca sa nesprávneho „krátenia“ starobného dôchodku nebola dôvodná. Uvedenou otázkou sa vo veci starobného dôchodku žalobcu Najvyšší súd SR už zaoberal a svoj záväzný právny názor vyslovil v Rozsudku 10So/11/2014 z 11. februára 2015, ktorým zaviazal Krajský súd v Banskej Bystrici rešpektovať pri posudzovaní 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 24 -

zákonosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne o starobnom dôchodku žalobcu judikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené v Zbierke č. 5/2011 pod č. 55 s tým, že sumu starobného dôchodku žalobcu, ktorý je poberateľom výsluhového príspevku (považovaného za výsluhový dôchodok) je potrebné určiť tak, že do doby dôchodkového poistenia žalobcu budú započítané aj doby hodnotené pre priznanie a určenie sumy výsluhového príspevku a následne bude takto určená suma starobného dôchodku žalobcu krátená podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru max. o sumu výsluhového príspevku. V Rozsudku 9So/57/2016, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia sa Najvyšší súd SR na námietku žalobcu opakovane zaoberal otázkou krátenia jeho starobného dôchodku a uviedol: „Výsluhový príspevok sa podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. považuje za výsluhový dôchodok podľa tohto zákona. Na rozdiel od úpravy doby, po ktorú výsluhový príspevok patril podľa zákona č. 73/1998 Z. z. (do veku 60 rokov), výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. patrí jeho poberateľovi bez obmedzenia doby jeho poberania. Hoci zákonodarca vo vyššie uvedenom ustanovení výslovne neurčil, že výsluhový príspevok sa stáva výsluhovým dôchodkom, a aj odvolací súd má naďalej za to, že tento príspevok bol naďalej príspevkom a za výsluhový dôchodok sa považuje na účely zachovania nároku na výplatu tejto dávky a jej valorizácie, je potrebné zohľadniť aj to, že samotný zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 328/2002 Z. z. vo vzťahu k ustanoveniu § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. uviedol, že „doterajší dlhodobý (do 60 rokov veku) poskytovaný výsluhový príspevok sa stáva výsluhovým dôchodkom“. Tým došlo k stavu, že výsluhový príspevok, považovaný za výsluhový dôchodok sa vypláca ako výsluhový dôchodok aj po dovŕšení veku 60 rokov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2003 Z. z. vyplýva záver, že zámerom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok i dávky výsluhového zabezpečenia považované za výsluhový dôchodok podľa § 124 zákona č. 328/2002 Z. z. plnili funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení).

Z uvedeného vyplýva, že od dovŕšenia dôchodkového veku, v danom prípade od XX. N. XXXX má výsluhový príspevok navrhovateľa (žalobcu), považovaný za výsluhový dôchodok, povahu dávky v starobe, teda starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia.

Podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Primeraným je podľa názoru súdu také hmotné zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či poistenie bolo získané v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia (ktorý sa vyčlenil zo všeobecného systému dôchodkového poistenia) alebo iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Podľa čl. 33 ods. 1 Dohovoru č. 128, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba súčasne nárok na rôzne invalidné, starobné alebo pozostalostné dávky, môžu sa tieto dávky krátiť za určených podmienok a v určenom rozsahu; chránená osoba dostane spolu aspoň toľko, koľko sú 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 25 -

najvýhodnejšie dávky. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku. Zákonodarca doteraz na vykonanie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 osobitnou úpravou nestanovil možnosť a postup krátenia starobného dôchodku v prípade jeho súbehu s výsluhovým dôchodkom z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Taktiež je však potrebné zdôrazniť aj to, že zákon č. 461/2003 Z. z. priamo v ustanoveniach § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 vylúčil možnosť započítania obdobia služby policajta získaného v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok (minimálne 15 rokov) do obdobia dôchodkového poistenia. Len výkladom relevantných predpisov spôsobom, ktorý najvyšší súd považuje za konformný s Ústavou SR, najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že priznanie výsluhového dôchodku nevylučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) nebolo považované

za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku (napr. sp.zn.7So/138/2011) a že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. charakter dávky v starobe, ktorú má na mysli čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietku, že dohovor hovorí o možnosti, nie o povinnosti krátenia dôchodku a že odporkyňa v rozhodnutí neuviedla žiadny prameň vnútroštátneho práva, ktorý by ju oprávňoval vykonať krátenie starobného dôchodku, nepovažoval za dôvodnú.

Súčasne je potrebné skonštatovať, že napriek už ustálenej judikatúre najvyššieho súdu ohľadom nároku poberateľov výsluhového dôchodku na starobný dôchodok zákonodarca doteraz v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku. Pri absencii takej úpravy (rovnako ako pri pretrvávajúcej absencii zohľadnenia doterajšej judikatúry zákonnou úpravou nároku poberateľov výsluhových dôchodkov na zohľadnenie obdobia služby zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok aj na účely nároku a výšky starobného dôchodku) je potom úlohou súdu vysporiadať sa s touto „dierou v zákone“ tak, aby bolo zachované ústavou garantované právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku. Podľa čl. 15 ods. 1 Dohovoru č. 128 krytou sociálnou udalosťou je prežitie ustanoveného veku. Ustanoveným vekom sa rozumie prežitie dôchodkového veku podľa všeobecného predpisu o sociálnom poistení, ktorým je zákon č. 461/2003 Z. z. Dôchodkový vek navrhovateľa podľa § 65 ods. 2 a § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. 26 S a / 2 / 2 0 1 9 - 26 -

z. v spojení s § 175, § 132 ods. 1 písm. a) a § 21 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. je XX rokov. Podľa § 23 ods. 1 písm. b) zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov najvyšší súd v záujme jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydáva v občianskoprávných, trestnoprávných, obchodnoprávných a správnych veciach Zbierku stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorej zverejňuje vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu alebo ostatných súdov.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 26Sd/20/2013-98 z 13.novembra 2015 je zrejmé, že krajský súd si osvojil právny názor vyslovený v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9So/214/2008 z 28.októbra 2009, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2011 pod č. 55, že príspevok za službu, považovaný za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení plní čiastočne funkciu starobného dôchodku za doby služby policajta zhodnotené v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a preto prichádza do úvahy aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128".

63. Viazanosť orgánov verejnej správy rozhodnutím správnych súdov v konkrétnej veci je základným princípom konania pred správnym súdom (§ 5 ods. 10 SSP), ktorý je vyjadrený aj v § 191 ods. 6 SSP. Orgán verejnej správy je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku. Pre prípad, že by orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s vysloveným právnym názorom správneho súdu, čo by bolo dôvodom na zrušenie jeho rozhodnutie opätovne z tých istých dôvodov, mohol by správny súd voči orgánu verejnej správy vyvodiť sankčnú zodpovednosť. Orgán verejnej správy pritom nie je viazaný len tým právnym názorom, ktorý bol vyslovený ako dôvod zrušenia jeho rozhodnutia, ale aj právnymi názormi správneho súdu, ktoré boli vyslovené o iných rozhodujúcich skutočnostiach. Nie je úlohou orgánu verejnej správy polemizovať s právnym názorom správneho súdu, ani ho spochybňovať. Jeho povinnosťou je ho rešpektovať a musí sa ním riadiť bez ohľadu na to, či sa s ním stotožnil (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sž/7/2013, 5Sžo/25/2013). Viazanosť právnym názorom správneho súdu platí, pokiaľ nedôjde k zmene rozhodnej skutkovej a právnej situácie alebo k judikatúrnemu posunu. Nerešpektovanie záväzného právneho názoru, ktorý správny súd v konkrétnej veci vyslovil, by bolo samo o sebe nezákonnosťou, ktorá by bola dôvodom na zrušenie rozhodnutia orgánu verejnej správy.

64. Napriek uvedenému žalobca namietal krátenie sumy jeho starobného dôchodku za všetky doby dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, ktorá bola zhodnotená vo výsluhovom príspevku s argumentáciou, že pre aplikovanie čl. 33 ods. 2 Dohovoru je potrebné prijatie vnútroštátneho predpisu a že žiadne ustanovenie zákona o sociálnom poistení, ani zákona o sociálnom zabezpečení neopravňuje Sociálnu poisťovňu na zníženie/krátenie výšky jeho starobného dôchodku, na ktorý mu vznikol nárok podľa 26 S a / 2 / 2 0 1 9 - 27 -

všeobecných predpisov o sociálnom poistení/zabezpečení. Uvedené tvrdenia žalobcu nemajú oporu v záväznej právnej úprave, ani v ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napr. R 55/2011, rozsudok NS SR 9So/138/2011), a preto nebola takto formulovaná žalobná námietka dôvodná. K už uvedenému správny súd dopĺňa, že podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Dohovor č. 128 o invalidných starobných a pozostalostných dávkach má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá bola ČSSR ratifikovaná 11.01.1990 a bola vyhlásená pod č. 416/1991 v Zbierke zákonov. Touto medzinárodnou zmluvou je SR podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR viazaná. Z čl. 19 Dohovoru č. 128 priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru č. 128 majú prednosť pred zák. č. 461/2003 Z.z. a sú priamo záväzné aj pre žalovaného, resp. pre prvostupňový orgán verejnej správy. Tento právny názor vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. Rozsudok 9So/49/2015 zo dňa 14. 12. 2016). Riešením otázky súbehu výsluhového a starobného dôchodku vrátane aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 sa vo svojej rozhodovacej činnosti (aj vo veci starobného dôchodku žalobcu) opakovane zaoberal Najvyšší súd SR a dospel k záverom, na odklonenie sa od ktorých správny súd nenašiel žiadne argumenty a s týmito závermi obsiahnutými v judikatúre Najvyššieho súdu SR, resp. v jeho Rozsudku 9So/57/2016 sa plne stotožňuje.

65. Pokiaľ žalobca v žalobe argumentuje, že žiadny právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím najvyššieho súdu vydaným v inej veci, ani stanoviskom najvyššieho súdu zverejneným v Zbierke, správny súd aj vzhľadom na skutočnosť, že v odôvodnení tohto rozsudku poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k určaniu spôsobu výpočtu starobného dôchodku žiadateľov, u ktorých dochádza k súbehu starobného a výsluhového dôchodku, resp. dôb poistenia vo všeobecnom systéme a dôb poistenia v osobitnom systéme poistenia, poukazuje na čl. 5 ods. 1 SSP, podľa ktorého konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v ods. 2 až 12. V zmysle čl. 2 ods. 2 zák. č. 160/2015 Civilný sporový poriadok, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ďalej správny súd v tejto súvislosti poukazuje na § 139 ods. 2 SSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 28 -

žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zároveň v zmysle § 139 ods. 3 SSP, ak sa správny súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku musí obsahovať dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

66. K argumentácii žalobcu, že jeho výsluhový príspevok je naďalej výsluhovým príspevkom správny súd uvádza, že podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. sa výsluhové príspevky, na ktoré vznikol nárok podľa § 211ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona (328/2002), považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu jeho účinnosti. To znamená, že sa vyplácajú aj po dosiahnutí 60. roku veku, a teda sú dávkou v starobe. Z uvedeného vyplýva dôvodnosť a správnosť krátenia starobného dôchodku žalobcu, na ktorý mu vznikol nárok zo všeobecného systému dôchodkového poistenia/zabezpečenia podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, pretože jeho priznaním vznikol súbeh nárokov na výplatu dvoch peňažných dávok pokrývajúcich rovnakú sociálnu udalosť, t. j. starobu. Námietka žalobcu, že obdobie jeho dôchodkového poistenia, ktoré získal výkonom služby v W. nie je vylúčená z obdobia dôchodkového poistenia pre nárok na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového poistenia nemala právny význam, pretože žalobcovi bolo započítané celé obdobie dôchodkového poistenia, vrátane doby služby.

67. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nebola dôvodná ani námietka týkajúca sa nesprávne určenej sumy starobného dôchodku žalobcu po jeho zvýšení od 1. apríla 2011, pretože suma starobného dôchodku určená pri jeho priznaní bola stanovená správne.

68. Žalobca sa mylí, keď tvrdí, že pre rozhodnutie o jeho starobnom dôchodku je záväzný právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý vyslovil v Rozsudku 26Sd/47/2011-25 z 23. júna 2011, pretože po kontrole jeho správnosti najvyšším súdom bola konštatovaná jeho nesprávnosť (10So/11/2014), a teda pre rozhodovanie Sociálnej poisťovne o starobnom dôchodku žalobcu (aj pre súd nižšej inštancie) bol záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR (§ 250j ods. 7 O. s. p., resp. § 191 ods. 6 SSP), ktorý sa na námietku žalobcu opakovane zaoberal správnosťou „krátenia“ jeho starobného dôchodku a svoj záväzný právny názor vyjadril aj v Rozsudku 9So/57/2016 z 28. februára 2018 a s ním v súlade boli vydané prvostupňové rozhodnutia č. 1, č. 2 a č. 3. To znamená, že preskúmané rozhodnutie žalovaného aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia boli v otázke krátenia dôchodkovej dávky správne, pretože bol nimi rešpektovaný záväzný právny názor súdu (§ 191 ods. 6 SSP). Správny súd pritom nezistil, a to ani na základe žalobných námietok, žiadne dôvody, pre ktoré by sa mohol od právneho názoru súdu vyššej inštancie odchýliť. 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 29 -

69. Žalobná námietka týkajúca sa neúčinnosti právneho predpisu, na základe ktorého bolo o starobnom dôchodku žalobcu (č. 1) rozhodnuté, pretože § 21 zákona o sociálnom zabezpečení bol zrušený § 294 bod 4) zákona o sociálnom poistení, je nedôvodná, pretože nemá oporu v platnej právnej úprave. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 1, ktorým bol žalobcovi priznaný od 7. júna 2005 starobný dôchodok podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení, § 259 ods. 1 a § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Z § 259 ods. 1 uvedeného zákona vyplýva, že v konaní o nárokoch na dávky a ich výplatu z dôchodkového zabezpečenia, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, t. j. podľa zákona o sociálnom zabezpečení, s odchýlkami ďalej ustanovenými. Žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok XX. N. XXXX (za účinnosti zákona o sociálnom zabezpečení) dovŕšením fyzického veku XX rokov, ktorý bol určený pri zachovaní nárokov vyplývajúcich z výkonu služby v I. kategórii funkcií - zníženie dôchodkového veku, zápočet doby služby do celkového obdobia dôchodkového poistenia, zohľadnenie príjmov dosiahnutých počas služby, porovnanie výšky dôchodkovej dávky a jej priznanie vo vyššej sume (§ 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení), ktorá mu trvala do 31. augusta 1999. Suma jeho starobného dôchodku však bola určená postupom podľa § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ktorý je § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení predpokladanou odchýlkou z rozhodovania o starobnom dôchodku, na ktorý vznikol nárok do 31. decembra 2003 podľa zákona o sociálnom zabezpečení. Z § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že suma starobného dôchodku určená podľa tohto zákona nesmie byť nižšia ako jeho suma určená podľa zákona o sociálnom zabezpečení, a preto bola suma starobného dôchodku žalobcu určovaná podľa oboch právnych noriem. Podmienky nároku na starobný dôchodok žalobca splnil podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení a jeho výška bola určená na základe § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení podľa jeho § 261 ods. 1. To znamená, že o starobnom dôchodku žalobcu bolo rozhodnuté na základe relevantných zákonných ustanovení, ktoré boli v súlade s § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení uvedené vo výroku rozhodnutia.

70. Pokiaľ žalobca namietal, že postupom žalovaného i prvostupňového orgánu verejnej správy bol diskriminovaný, aj túto námietku správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd konštatuje, že žalovaný i prvostupňový orgán verejnej správy postupovali v súlade so zákonom pri určení výšky starobného dôchodku žalobcovi, zákonným postupom nedošlo k jeho diskriminácii proti iným občanom v rovnakom postavení, v preskúmanom prípade boli zohľadnené všetky doby poistenia a bol stanovený starobný dôchodok v súlade so zákonom i s čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Naopak, pokiaľ by bol žalovaný i prvostupňový orgán verejnej správy postupovali spôsobom, ako navrhoval žalobca, došlo by k jeho neprimeranému zvýhodneniu oproti iným poistencom, u ktorých je súbeh starobného dôchodku a výsluhového príspevku (vyplácaného ako výsluhový dôchodok), t. j. súbeh dávok zo všeobecného systému poistenia a osobitného systému poistenia pokrývajúcich rovnakú sociálnu udalosť. K priamej aplikovateľnosti čl. 33 ods. 2 Dohovoru, či záväznosti 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 30 -

judikovaných rozhodnutí v skutkovo obdobných veciach a k záväznosti právneho názoru najvyššieho súdu vysloveného vo veci starobného dôchodku žalobcu sa správny súd v texte tohto rozsudku už vyjadril.

71. Námietka nezákonnosti rozhodnutia žalovaného týkajúca sa neexistencie rozhodnutia, ktoré bolo prvostupňovým rozhodnutím č. 2 zrušené, nebola dôvodná, pretože bola v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Z neho správny súd zistil, že Rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie z

1. decembra 2011 je jeho súčasťou. O uvedenej skutočnosti bol žalobca oboznámený aj na súdnom pojednávaní.

72. Námietka týkajúca sa formálnych nedostatkov rozhodnutia žalovaného (bod 27 tohto rozsudku) nebola dôvodná, pretože nezodpovedala obsahu preskúmaného rozhodnutia, ani platnej právnej úprave. Rozhodnutie žalovaného obsahuje povinné údaje v zmysle § 209 ods. 6 zákona o sociálnom poistení, pretože v ňom je uvedené, kto o odvolaní žalobcu rozhodol, a teda, že rozhodol generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, ktorý síce nie je organizačnou zložkou Sociálnej poisťovne v zmysle § 124 zákona o sociálnom poistení, ale je subjektom, ktorý je oprávnený rozhodnúť o odvolaní voči rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - ústredie podľa § 215 ods. 4 citovaného zákona. Obsahuje tiež dátum vydania, osobné identifikačné údaje odvolateľa (žalobcu) a je opatrené odtlačkom úradnej pečiatky a podpisom generálneho riaditeľa s uvedením jeho mena a funkcie. Z právnej úpravy, na ktorú žalobca poukázal, t. j. § 209 ods. 6 a § 211 zákona o sociálnom poistení nevyplývajú tie formálne požiadavky na rozhodnutie, ktorých nespĺnenie žalobca namieta. Nevyplýva z nich, že rozhodnutie žalovaného musí byť vydané na predtlačenom formulári, že má byť žalobcovi doručené v originálnom vyhotovení, s originálnym odtlačkom pečiatky a originálnym podpisom žalovaného, a preto správny súd nezistil porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy tak, ako ich žalobca namieta. Ani z konkrétne použitej pečiatky nemožno vyvodiť, že rozhodnutie nevydal žalovaný, ktorého podpis je na rozhodnutí uvedený. Vnútroštruktúrna organizačná štruktúra a „podpisový poriadok“ sú stanovené vnútornými organizačnými/riadiacimi aktami Sociálnej poisťovne, ktoré sú záväzné pre dotknuté osoby, čo postačuje pre záver, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané oprávneným orgánom a argumentácia žalobcu nebola spôsobilá uvedené vyvrátiť. Ani žalobcom namietaný nesprávny procesný postup v administratívnom konaní pre nedoručenie prvostupňových rozhodnutí a rozhodnutia žalovaného žalobcovi do vlastných rúk nemal oporu v platnej právnej úprave. V § 212 ods. 3 písm. a) - e) zákona o sociálnom poistení sú uvedené rozhodnutia, ktoré sa účastníkom oznamujú doručením do vlastných rúk. Z neho vyplýva, že preskúmané rozhodnutie a ani jedno z prvostupňových rozhodnutí sa nedoručujú do vlastných rúk. Preto orgány verejnej správy ustanovenia o konaní neporušili, keď označené rozhodnutia žalobcovi nedoručili do vlastných rúk.

73. Žalobcom uplatnená námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného nebola dôvodná. Nepreskúmateľné môže byť rozhodnutie pre nezrozumiteľnosť, alebo pre 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 31 -

nedostatok dôvodov. Rozhodnutie je nezrozumiteľné vtedy, ak je nejasné alebo je protirečivé. Nedostatočne odôvodnené je také rozhodnutie, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, aké úvahy viedli orgán verejnej správy pri vyhodnotení dokazovania a pri právnom posudzovaní veci. Nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia, ale aj to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je zásadne založená na nedostatku dôvodov skutkových, pričom musí ísť o vady takých skutkových zistení, o ktoré boli opreté rozhodovacie dôvody. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov nie je také rozhodnutie, ktoré napriek svojej stručnosti obsahuje všetky zákonné náležitosti. Napadnutým rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu orgánu verejnej správy v zmysle § 215 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení. Na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa v zmysle § 172 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Toto konanie má osobitnú úpravu, a to v tretej časti zákona č. 461/2003 Z. z. Odvolacie konanie je upravené v § 214 a nasledujúcich citovaného zákona. Žiadne ustanovenie tretej časti citovaného zákona, upravujúce postup odvolacieho orgánu, neupravuje osobitné náležitosti rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým je v tomto prípade generálny riaditeľ sociálnej poisťovne, ani neodkazuje na primerané použitie § 209 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. Podľa § 218 ods. 2 citovaného zákona odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší (ak sú na to dôvody), inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Z uvedeného vyplýva, že výrok rozhodnutia odvolacieho orgánu - generálneho riaditeľa sociálnej poisťovne (žalovaného) musí obsahovať spôsob, akým odvolací orgán o odvolaní rozhodol. V preskúmanej veci výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného obsahuje údaj o tom, ako odvolací orgán rozhodol, t. j., že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil a súčasne obsahuje aj ustanovenie právneho predpisu, na základe ktorého žalovaný rozhodol, a to ustanovenie § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. Výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného teda obsahuje všetky náležitosti stanovené v § 218 ods. 2 citovaného zákona. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia organizačnej zložky sociálnej poisťovne je normované v ustanovení § 209 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení. Musí v ňom byť uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola organizačná zložka sociálnej poisťovne vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala. Orgánmi sociálnej poisťovne sú v zmysle § 121 písm. a) až c) Zákona

o sociálnom poistení generálny riaditeľ sociálnej poisťovne, dozorná rada sociálnej poisťovne a riaditeľ pobočky sociálnej poisťovne. Organizačnými zložkami sociálnej poisťovne sú v zmysle § 124 citovaného zákona ústredie a pobočky. Ústredie riadi generálny riaditeľ (§ 126 ods. 1). Vo veciach patriacich do pôsobnosti ústredia koná v mene sociálnej poisťovne generálny riaditeľ alebo vedúci zamestnanec ústredia poverený generálnym riaditeľom (ods. 2). Z uvedeného vyplýva, že generálny riaditeľ nie je organizačnou zložkou sociálnej poisťovne, ale je subjektom, ktorý v zmysle § 215 ods. 4 rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu ústredia Sociálnej poisťovne. Hoci požiadavky na jeho rozhodnutie nie sú v zákone o sociálnom poistení upravené osobitným spôsobom, nepochybne musí obsahovať minimálne tie zákonné 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 32 -

náležitosti, ktoré sú určené pre rozhodovanie organizačných zložiek sociálnej poisťovne. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jedným zo základných práv účastníka konania. V rozhodnutí žalovaného (aj v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami) boli uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, pretože žalovaný uviedol skutkový stav veci, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Boli v ňom uvedené aj úvahy žalovaného pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, t.j. tých, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. Okrem ustanovení právnych predpisov, na základe ktorých určil dôchodkový vek žalobcu, vypočítal teoretickú sumu jeho starobného dôchodku podľa Zákona o sociálnom zabezpečení aj podľa Zákona o sociálnom poistení, poukázal aj na Článok 33 ods. 2 Dohovoru a ustálenú súdnu prax, ktorou odôvodnil výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu postupom jeho krátenia o sumu, ktorá zodpovedala dobe jeho dôchodkového poistenia, ktorá bola zohľadnená pre účely priznania a určenia výšky jeho výsluhového dôchodku. V uplatnenej námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného (argumentácia zhrnutá v bode 20 tohto rozsudku) žalobca vyjadruje nesúhlas s krátením sumy jeho starobného dôchodku, na ktorý mu vznikol nárok zo všeobecného systému dôchodkového poistenia po zohľadnení celého obdobia jeho dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, pretože žiadnym právnym predpisom nebol postup, ani podmienky krátenia dôchodkovej dávky podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru upravené, že ho nie je možné aplikovať priamo, že judikatúra Najvyššieho súdu SR, ani Zbierka nie je prameňom práva a že súd nemôže „riešiť diery v zákone“. Z vlastnej argumentácie žalobcu vyplýva, že mu na uvedené otázky boli poskytnuté odpovede, avšak žalobca sa s nimi nestotožnil. Forsíroval vlastné hodnotenie skutkového stavu veci a vlastné právne posúdenie veci, ktoré bolo odlišné od skutkových a právnych záverov orgánov verejnej správy pri rozhodovaní o jeho starobnom dôchodku s tým, že žalobca popieral aj správnosť a záväznosť právneho názoru Najvyššieho súdu SR, ktorý bol v tejto veci vyslovený jeho Rozsudkom 9So/57/2016. To znamená, že takto uplatnená námietka bola len vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím o jeho starobnom dôchodku, ktorý sám o sebe nie je dôvodom na konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Prvostupňové a odvolacie administratívne konanie tvoria jeden celok a rozhodnutie žalovaného nadväzuje na prvostupňové rozhodnutia, ktoré sú na základe podaného odvolania predmetom preskúmania odvolacieho orgánu. Výrok prvostupňového rozhodnutia č. 1 obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, pretože obsahuje rozhodnutie vo veci (priznáva žalobcovi starobný dôchodok od 7. júna 2005 v sume 158,- Sk mesačne) a sú v ňom uvedené ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo (§ 21 zákona o sociálnom zabezpečení, § 259 ods. 1, § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Z § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení nevyplýva povinnosť orgánu verejnej správy uviesť vo výroku všetky ustanovenia právnych predpisov, ktoré boli aplikované v konkrétnom prípade, t. j. všetky zákonné ustanovenia, na základe ktorých bola vypočítaná suma priznanej dôchodkovej dávky. Pre určitosť výroku v prípade rozhodovania o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku postačuje uvedenie § 21 zákona o sociálnom zabezpečení, § 259 ods. 1 a § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení spolu s ustanoveniami týkajúcimi sa valorizačného zvýšenie 2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 33 -

dôchodkovej dávky tak, ako to bolo v prvostupňovom rozhodnutí č. 1 uvedené. Rozhodnutie vo veci a uvedenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo obsahujú aj výroky prvostupňových rozhodnutí č. 2 a 3, ktoré boli tiež dostatočne odôvodnené poukazom na to, že prvostupňové rozhodnutie č. 3 bolo zrušené z dôvodu nadbytočnosti a suma starobného dôchodku žalobcu bola zvýšená od 1. januára 2011 za obdobie dôchodkového poistenia, ktoré získal počas jeho poberania. Podľa názoru správneho súdu rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami je preskúmateľné, pretože odôvodnenie obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom, o. i. skutočnosti, na základe ktorých bolo rozhodnuté, podklady rozhodnutia, úvahy pri hodnotení dôkazov - podkladov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých orgán verejnej správy rozhodoval, v danej veci aj čl. 33 ods. 2 Dohovoru a aj príslušné ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých bola určená suma

priznanej dôchodkovej dávky. Skutočnosť, že žalobca s odôvodnením preskúmaných rozhodnutí nesúhlasí nespôsobuje jeho nezákonnosť. Pokiaľ žalobca v žalobe poukazuje na to, že rozhodnutie žalovaného, aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia odkazujú na rozsudok Najvyššieho súdu SR a na v ňom vyslovený právny názor na spôsob výpočtu starobného dôchodku žalobcu ako aj odkaz na iné judikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa spôsobu výpočtu starobného dôchodku poistencov, u ktorých došlo k poisteniu v dvoch samostatných systémoch dôchodkového poistenia s tým, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ani Zbierka, nie sú prameňom práva, správny súd uvádza, že tak žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (ako aj prvostupňový orgán verejnej správy) svoje rozhodnutia riadne a presvedčivo odôvodnili, správne právne posúdili vec a postupovali v súlade s relevantnými ustanoveniami príslušných právnych predpisov, vrátane aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru, na základe ktorého bol starobný dôchodok žalobcu krátený z dôvodov uvedených v rozhodnutiach. Svoju úvahu odôvodnili ustanoveniami príslušných právnych predpisov aj judikatúrou v tom zmysle, že z odôvodnení vyplýva, že rozhodnutie o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku vo vzťahu k posúdeniu tohto nároku i jeho výšky bolo v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v tejto konkrétnej veci i v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Odkaz na judikatúru Najvyššieho súdu SR, resp. záväzný právny názor správneho súdu vyslovený vo veci starobného dôchodku žalobcu v odôvodnení rozhodnutia žalovaného a prvostupňových orgánov verejnej správy nezákonnosť, ani nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí nespôsobuje. Je zrejmé, že žalovaný i prvostupňový orgán verejnej správy rozhodli na základe aplikácie príslušných zákonných ustanovení, zákona o sociálnom poistení, zákona o sociálnom zabezpečení a čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Zároveň správny súd zdôrazňuje, že orgán verejnej správy nemusí poskytnúť odpovede na všetky čiastkové otázky, ktoré boli v odvolaní nastolené, ale len na tie, ktoré mali pre rozhodnutie význam, t. j. dotýkali sa rozhodných skutkových zistení a ich právneho posúdenia, čo bolo v preskúmanej veci naplnené. Pre úplnosť správny súd znova poukazuje na § 5 ods. 1 SSP, podľa ktorého konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12. V zmysle článku 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok, právna istota je stav, v ktorom každý môže

2 6 S a / 2 / 2 0 1 9 - 34 -

legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak k takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Správny súd poukazuje aj na § 139 ods. 2 SSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zároveň je v § 139 ods. 3 SSP upravené, že ak sa správny súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku musí obsahovať dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Z uvedeného potom vyplýva, že právne závery vyslovené v obdobných skutkových veciach sú relevantné nielen pre rozhodnutia súdov, ale na základe nimi vyslovených právnych názorov aj pre orgány verejnej správy. To znamená, že poukaz na ustálenú súdnu prax bol dostatočným argumentom z hľadiska uvedenia úvah pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých žalovaný rozhodoval.

74. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žaloba žalobcu nebola dôvodná, a preto ju správny súd v súlade s § 190 SSP zamietol. Žalovaný postupoval správne, keď odvolaním napadnuté rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil ako vecne správne. Ich preskúmaním dospel správny súd k záveru, že boli vydané na základe úplne a správne zisteného skutkového stavu veci, ktorý bol preukázaný obsahom administratívneho spisu a správne právne posúdený, keď bol žalobcovi odo dňa podanej žiadosti o priznanie starobného dôchodku starobný dôchodok priznaný, pretože k uvedenému dňu už dovŕšil dôchodkový vek XX rokov. Jeho suma bola správne určená postupom vyplývajúcim z § 261 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, keď bol výpočet jeho starobného dôchodku realizovaný podľa zákona o sociálnom poistení, ale aj podľa zákona o sociálnom zabezpečení. Keďže je žalobca poberateľom výsluhovej dávky, ktorá má charakter dávky v starobe, správne bol starobný dôchodok žalobcu krátený o sumu zodpovedajúcu dobe dôchodkového poistenia, ktorá bola zohľadnená pri priznaní výsluhového príspevku v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru v súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR, ktorý bol vo veci rozhodovania o starobnom dôchodku žalobcu vyslovený a ktorý vyplýva z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR v skutkovo obdobných veciach. Nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ani jemu predchádzajúcich prvostupňových rozhodnutí správny

súd nezistil na základe žalobcom uplatnených žalobných námietok, ani z iných dôvodov v rámci preskúmania ich zákonnosti v celom rozsahu v súlade s § 134 ods. 3 písm. d) a § 203 ods. 2 SSP.

75. O náhrade trov konania rozhodol správny podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario), podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. V konaní pred správnym súdom nebol žalobca úspešný, a preto mu správny súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť doručením. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia.

Kasačná sťažnosť sa podáva na tunajšom súde. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.